

mer til at faa den Foranstaltning indført, og selv om Staten ogsaa paa en saadan Foranstaltning i Løbet af 5 Aar anvendte ca. en halv Million Kroner, saa vilde det paa ingen Maade kunne kaldes en meget stor Besøftning, naar der er Tale om at faa indført et saa stort Gode. Nu kan det maaske siges, at Bestemmelsen kan være god nok, men fører man en saadan Bestemmelse ind paa Forslaget, saa faa vi ikke nogen Lov i Aar, og en saadan Grund har jeg ogsaa hørt. Dertil vil jeg sige, at det ved man aldeles ikke noget om. Stemmer de Herret for dette Forslag, og Lovforslaget bliver vedtaget saaledes her, saa gaar det jo videre, og saa kunne vi jo høre, hvad Tinget ovenover siger til det, nu vide vi ikke noget om, at vi ikke kunne faa Loven med denne Bestemmelse. Jeg vil meget anbefale ærede Medlemmer, hvis de ellers slutte sig til Tanken, at stemme for Forslaget, vi faa nok Loven alligevel. Hertil skal jeg indskrænke mig.

Justitsministeren (N. L. Lemann):

Jeg skal først udtale, at de to Ændringsforslag, som ere stillede af Mindretallet, vil jeg ikke kunne gaa ind paa. Hvad først det under Nr. 1 stillede Forslag angaar, maa jeg minde om, at Forholdet efter den nu gældende Ret er dette, at man, da denne Epidemilov af 1888 blev givet, fra alle Sider var enig om, at eftersom Staten skulde bære en betydelig Del af disse Omkostninger, var det ogsaa i sin Orden, at Staten fik Rettighed til at gøre sin Indflydelse gældende med Hensyn til, i hvilken Udstrækning man skulde benytte sig af Afdelingen til at paahvde offentlig Behandling, og det gav man den Gang der Udtryk, at ethvert saadant Spørgsmaal skulde forelægges Justitsministeriet. Nu er det saa, at man har ment, at dette vilde foranledige noget Ophold, og som Følge deraf har man fra flere Sider ønsket, at det maatte kunne undgaaes saa vidt muligt. Dette har jeg imødefaaret, idet jeg har ment, at man, uden at opgive det naturlige Krav, Staten har til at være med til Afgørelsen, kunde gaa saa vidt, at man indskrænkede sig til at overlade til Amtmanden i København Overpræsidenten — en Myndighed til at sætte en tagen Beslutning ud af Kraft, indtil Sa-

gen kunde blive forelagt Justitsministeriet, det vil med andre Ord sige, at disse Embedsmænd skulle i saadanne særlige Tilfælde, hvor der kan opstaa Tvivl, kunne forlange Sagen forelagt for Justitsministeriet, medens det efter den nuværende Ordning er Reglen, at den altid skal forelægges før det. Denne Bestemmelse tilfredsstiller efter min Mening det Krav, Staten kan have, men det forekommer mig ogsaa at være en overmaade besteden Fordring fra Statens Side; det er det mindste, Staten kan være berettiget til at forlange for at faa sine Interesser varetagne ved denne Lejlighed. Hvis man kunde faa sig til at handle med den Betragtning, at Amtsrådene jo ogsaa ere medinteresserede i Sagen, og at man deri havde tilstrækkelig Garanti mod Misbrug af Lovens Bestemmelser, kunde det samme indvindes imod den bestaaende Lovgivning i det hele, men det Synspunkt, som den nuværende Lovgivning hviler paa, og som jeg ikke kan give Slip paa, er, at Statens Myndighed til i saa Henseende at udøve sin Myndighed, ikke helt maa forsvinde, men at der maa blive en lille Hage tilbage, til hvilken man i fornødent Fald kan hæste sig. For saa vidt angaar det, at Amtsråd, Byråd osv. skulde søle sig saa uoverordentlig frænkede ved, at deres Beslutning sættes ud af Kraft, eller hvad der er det samme, at Sagen kan opsættes, saa mener jeg rigtig nok, at det er en Betragtning, som der ikke kan tillægges nogen Vægt. Den kunde maaske tillægges nogen Vægt, naar Amtmanden havde den endelige Afgørelse, men det har han jo ikke. Det eneste han kan gøre, er at standse Sagen, til den har været forelagt Justitsministeriet til Afgørelse, og det er der den faar sin Afgørelse. Jeg maa derfor meget bestemt fastholde, at Lovforslaget ikke paa dette Punkt forandres, og i den Henseende er jeg for saa vidt enig med Flertallet, som det jo heller ikke har været af den Mening, at der bør stilles noget Ændringsforslag paa dette Punkt. — Hvad det andet Forslag angaar, som er stillet af Mindretallet under Nr. 3, kan jeg heller ikke paa nogen Maade gaa ind derpaa, og med Hensyn til hvad den ærede Taler sidst hærede, tror jeg nok, jeg tør love, at dersom en saadan Bestemmelse skulde blive sat ind i Loven, kommer den ikke ud i Aar. Det er en Bestemmelse, jeg paa ingen Maade gaar ind paa, og i øvrigt er jeg ogsaa vis paa, at den heller ikke vil gaa igennem i det